

Το Μαρτύριον του Πόντου 1922

**Πρόταση σε Φιλίστορες
του Υπτγού ε.α. Κόντη Ιωάννη**

Το Μαρτυριον του Ποντου

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΕΘΝΩΝ

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ

ΤΟΥ ΠΟΝΤΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ ΑΛΕΞ. ΒΙΤΣΙΚΟΥΝΑΚΗ, ΟΔΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 6

1922

Πρὸς τοὺς Ἑλληνας στρατιώτας!

Εἰς τὸ φυλλάδιον αὐτὸ θὰ ἀναγνώσετε καταλεπτῶς τὴν μαρτυρικὴν ἐξολόθρευσιν, ποὺ ἔπαθαν ἀπὸ τοὺς Τούρκους οἱ ἀδελφοί μας οἱ κατοικοῦντες εἰς τὸν Πόντον. Τὸ μαχαῖρι τοῦ Τούρκου, ποῦ πεντακόσια τῶρα χρόνια προσπαθεῖ νὰ ἐξολοθρεύσῃ τὴν φυλὴν μας, δὲν ἐκουράσθη ἀκόμη καὶ δὲν θὰ παύσῃ ποτὲ τὸ ἀκαίσιον ἔργον του, ἐφ' ὅσον ὁ Τούρκος κυριαρχεῖ ἐπὶ Ἑλλήνων. Μόνον ὅπου ἡ γενναιότης τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τὰ 1821 ἕως σήμερα ἐξεδίωξε τὸν τύραννον, ἐκεῖ ἐδημιουργήθη εἰρήνη καὶ ἀσφάλεια καὶ ὅλα τὰ ἀγαθὰ τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἰσότητος καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Καὶ αὐτοὶ οἱ Τούρκοι ὅσοι ἔμειναν εἰς χώρας Ἑλληνικὰς ζοῦν ὡς ἀδελφοί μας. Ἐνῶ ὅπου κυριαρχεῖ ἡ ἡμισέλιος, ἐκεῖ δουλεία καὶ θάνατος καὶ καταστροφή. Ἐκεῖ ὁ σταυρὸς δὲν ἔχει ἀσφάλειαν. Ἐκεῖ οἱ ἄνδρες ἀποκεφαλίζονται, τὰ παιδιά τουρκεύουν, αἱ γυναῖκες ἀτιμάζονται καὶ εἰσάγονται εἰς τὰ χαρέμια. Ὁ Τούρκος ἔμεινε καὶ σήμερα τόσον ἄγριος ὅσον ἦταν καὶ ὅταν ἦλθεν ἀπὸ τὰ βάρθη τῆς Ἀσίας, ἔγινε μάλιστα ἀκόμη ἀγριώτερος. Εἰς τὸ Βιβλίον αὐτὸ θὰ ἰδῆτε, Ἑλληνες στρατιῶται, διὰ ποίαν ὑψηλὴν ἀποστολὴν ἀγωνίζεσθε καὶ ὑποφέρετε καὶ καρτερεῖτε τόσον γενναῖοι εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν. Ἐὰν ἐσεῖς δὲν

εἶσθε ἐκεῖ, δὲν ὑπάρχει ζωὴ διὰ τοὺς Ἕλληνας ἀδελφούς μας.

Ἡ λόγχη σας εἶναι ἡ ἀσφάλειά των. Αὐτὴ θὰ τοὺς δώσῃ τὴν ποῦνητὴν ἐλευθερίαν. Δὲν εἶσθε εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν διὰ σκοποὺς κατακτητικούς. Ὁ Ἕλληνας εἶναι πολιτισμένος. Δὲν θέλει νὰ ὑποδουλώσῃ καὶ νὰ ἐξοντώσῃ ἄλλους λαούς. Θέλει νὰ φέρῃ τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ἰσότητα καὶ τὴν δικαιοσύνην. Θέλει νὰ σώσῃ τὸν Ἕλληνισμόν καὶ τὸν Χριστιανισμόν ἀπὸ τὴν καταστροφὴν. Ἐκεῖ πού πατεῖ ὁ Τούρκος ἐρήμωσις καὶ θάνατος. Οἱ σελίδες πού θὰ διαβάσετε στάζουν αἷμα. Δὲν θέλομεν νὰ ἐκδικηθῆτε τοὺς Τούρκους διὰ τὰς σφαγὰς των. Ὁχι! Θέλομεν νὰ ἐξασφαλίζετε τὴν ἐλευθερίαν εἰς ὅσους μένουσιν. Ἡ ἴδια τύχη μὲ τοὺς Ποντίους περιμένει ὅλους τοὺς Ἕλληνας, πού θὰ περιέλθουν εἰς τὴν κυριαρχίαν τῶν Τούρκων. Καὶ ἡ νέα δουλεία εἶναι τρις χειρότερη καὶ πικρότερη ἀπὸ τὴν παλαιάν.

Ἕλληνες στρατιῶται, ἀπὸ τὴν καρτερίαν σας καὶ τὴν γενναιότητά σας κρέμανται χιλιάδες ζωές. Ὁ Τούρκος δὲν πρέπει νὰ ξαναγυρῆσῃ ὅπου στήθηκε ἡ σημαία τοῦ σταυροῦ.

(*Ἀνατύπωσις ἐκ τοῦ 3ου τεύχους τοῦ Δελτίου τοῦ Ἑλληνικοῦ
Συλλόγου Κοινωνίας Ἐθνῶν*).

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΠΟΝΤΟΥ

Εἰς τὴν πλυθὴν τῶν μαρτυρίων, ἅτινα ὑπέστη καὶ ἔξα-
κολουθεῖ νὰ ὑφίσταται τὸ Ἑλληνικὸν Γένος ἀπὸ τῆς ἐποχῆς
τῆς ὑπὸ τῶν Τούρκων κατακτήσεως τῆς μεγάλης Ἑλληνι-
κῆς Αὐτοκρατορίας, προσετέθη καὶ ἐν ἀκόμῃ φοικτὸν τῇ
ἀλήθειᾳ μαρτύριον, οὐδενὸς δὲ προγενεστέρου ἤττον τρα-
γικόν. Εἶναι δὲ τοῦτο τὸ μαρτύριον τοῦ Ἑλληνικοῦ Πόν-
του· ἡ μαρτυρικὴ ἐξολόθρευσις τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν Πον-
τίων. Ἀπὸ τῆς ἀνακωχῆς καὶ ἐντεῦθεν ὑπὲρ τὰς 200 χιλιά-
δας Ποντίων εὔρον τὸν μαρτυρικώτερον τῶν θανάτων. Διὰ
νὰ μὴ ἔχουν δὲ καὶ οἱ ὀλίγοι ὑπολειφθέντες Ἕλληνες Πόν-
τιοι μίαν ἑλληνικὴν ἐστίαν ἐν Πόντῳ, κατεστράφησαν ἐκ
βάθρων καὶ αὐτὰ τὰ Ἑλληνικὰ χωρία τοῦ Πόντου καὶ
τῶν ἐπαρχιῶν Νικομηδείας, Νικαίας, Πισιδείας καὶ Ἡλι-
ουπόλεως.

Ἡ μεγάλη δ' ἐθνικὴ δοκιμασία, ἀλλ' ἐν ταύτῳ καὶ
συμφορᾷ, ἔλαβε χώραν ὑπὸ τὰς ἀκολούθους ἀπαισίας συν-
θήκας, τὰς ὁποίας ἐκθέτομεν κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν
τῶν γεγονότων, καὶ ὧν τὴν ἀλήθειαν ἐγγυῶνται ἐπίσημα
ἔγγραφα, ἅτινα ὁ Ἑλληνικὸς Σύλλογος Κοινωνίας Ἐθνῶν
ἠρύσθη ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντι-
νουπόλεως.

Ἐκτοπισμοί.

Τὴν 17]30 Ἰουνίου 1921 ἀπηλάθησαν ἐκ τῆς περιφε-
ρείας Σαμψούντος 3876 πρόσωπα, διαιρεθέντα εἰς τρία
τιμήματα. Τὸ ἐν τούτων, περιλαμβάνον 1000 ἄτομα, ἔκαμεν
στάσιν εἰς Καβάκ, χωρίον ἀπέχον 8 ὥρας ἀπὸ τῆς Σαμ-

ψοῦντος. Ἐκεῖ οἱ φυλάσσοντες αὐτοὺς χωροφύλακες ἔσφαξαν 530, τοὺς δὲ λοιποὺς ὠδήγησαν πρὸς τὸ Ἐλβιστάν, τὸ Μαράς, Τερέντα καὶ Μαλατίαν. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἀπέθανον καθ' ὁδόν, συνεπεία τῶν στερήσεων καὶ τῶν βασάνων, εἰς ἃς ὑπεβλήθησαν. Τὸ δεύτερον τμήμα ὠδηγήθη πρὸς τὰ αὐτὰ ὡς ἄνω μέρη, ἔσχε δὲ παρομοίαν τύχην πρὸς τὸ πρῶτον τμήμα. Τὸ τρίτον τέλος ἐσταμάτησεν εἰς Τζουμπικ Χάν, τρεῖς ὥρας μακρὰν τῆς Σαμψοῦντος. Οἱ χωροφύλακες ἔσφαξαν 650, οἱ δὲ λοιποὶ ὠδηγήθησαν πρὸς τὴν περιφέρειαν Ἐρζερούμ, ἀφοῦ ἐληστεύθησαν καθ' ὁδόν ὑπὸ τῶν χωροφυλάκων, οἵτινες τοὺς ἀφήρουν πᾶν ὅ,τι εἶχον.

Γενικῶς δ' εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς Σαμψοῦντος σχεδὸν ὅλοι οἱ κάτοικοι τῶν καθαρῶς χριστιανικῶν χωρίων ἐσφάγησαν, τὰ χωρία κατεστράφησαν, ὅσοι δὲ τυχὸν διέφυγον τὴν σφαγὴν, διεσκορπίσθησαν εἰς τὰ ὄρη καὶ ἡ τύχη των ἀγνοεῖται.

Τὰ κακουργήματα τοῦ Ὀσμάν Ἀγᾶ.

Κατὰ μῆνα Ἰούνιον 1921 ὁ διοικητὴς Κερασοῦντος Ὀσμάν Ἀγᾶς ἔκαυσε 18 χριστιανικὰ χωρία εἰς τὰ πέριξ τῆς Ζάρας. Εἰς δὲ τὴν περιφέρειαν Σιαρκι-Καρά-Χισσάρ διέταξε τὴν γενικὴν σφαγὴν ὅλων τῶν χριστιανῶν κατοίκων. Ἐκατοντὰς δ' οἰκογενειῶν, αἵτινες ἐκ τῶν περιφερειῶν τούτων εἶχον διαφύγει εἰς Σαμψοῦντα, ἀπεστάλησαν πάλιν εἰς τὰ χωρία των διὰ μέσου Ὀρδοῦ καὶ τὴν 2 Ἰουλίου ἐσφάγησαν εἰς Σιαρκι-Καρά-Χισσάρ. Τῇ διαταγῇ δὲ τοῦ αὐτοῦ Ὀσμάν Ἀγᾶ, οἱ φίλοι του ἔσφαξαν ἐν Ἐρμπαγὰ 44 πρόσωπα ἐντὸς μιᾶς οἰκίας, ἔκαυσαν δὲ 42 χριστιανικὰ χωρία τῆς περιφέρειας Ἐρμπαγὰ, σφάξαντας τοὺς κατοίκους. Εἰς τὸ χωρίον Κίρκ-Χαρμάν οἱ κάτοικοι ἐκάησαν ζῶντες. Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ εἰς τὸ χωρίον Ἀντάκιοϊ τῆς Σαμψοῦντος, 500 δὲ ἄνδρες τοῦ Ὀσμάν Ἀγᾶ ἠτίμασαν τὰς γυναῖκας, τὰ παιδιά καὶ τὰ κοράσια.

Ἐν Σαδίκ ἐσφάγησαν 10 χριστιανικαὶ οἰκογένειαι τῇ διαταγῇ τοῦ Ὀσμάν Ἀγᾶ. Οἱ δὲ ἄνδρες του ἔσφαξαν τοὺς

ἄνδρας καὶ ἀπήγαγον τὰς γυναῖκας ἐκ τῶν πλησιοχώρων χωρίων.

Ὁ αὐτὸς Ὀσμὰν Ἀγαῖς, ἐλθὼν εἰς Σαρσαμπὰ κατὰ μῆνα Ἰούλιον, ἀπήγαγε μέσῳ Σαμψοῦντος 50 χριστιανούς καὶ ἔσφαξεν ὅλους τοὺς ὑπολοίπους εἰς ὅλην τὴν περιφέρειαν ταύτην. Ὁμοίως δ' ἐν ταῖς περιφερείαις Καβὰκ καὶ Κάβζα διέταξε τὴν γενικὴν σφαγὴν τῶν χριστιανῶν. Εἰς Μερζιφούν ἔκαυσεν 700 οἰκίας καὶ ἐφόνευσεν ὅλους τοὺς κατοίκους.

Οἱ χριστιανοὶ κάτοικοι τῆς πόλεως Ἐρζερούμ ἀπήχθησαν εἰς Ἀδραχὰν (Καύκασος). Οἱ χριστιανοὶ τῆς πόλεως Τοκάτ ἀπήχθησαν εἰς Σεβάστειαν, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Χαλέπιον. Ἐπίσης ἀπήχθησαν εἰς ἄγνωστον κατεύθυνσιν οἱ κάτοικοι τῆς περιφέρειας Ἀλάτσαμ.

Τὸ μαρτύριον τῆς Μπάφρας.

Ἐν Μπάφρα ἡ ἐξολόθρευσις τῶν ἀρρένων χριστιανῶν ἐπραγματοποιήθη κατὰ τὸν ἀκόλουθον σατανικὸν καὶ βάρβαρον τρόπον.

Οἱ Τοῦρκοι πρόκριτοι ὑπέδειξαν εἰς τοὺς Ἕλληνας τῆς πόλεως ταύτης νὰ προσκαλέσουν εἰς δεῖπνον τὰς ἐπιτοπίους ἀρχάς. Ὄντως δὲ τὸ συμπόσιον ἔλαβε χώραν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἐφρὲμ Ἀγαῖ, ἀπουσίαζε δὲ μόνον ὁ καϊμακάμης.

Περὶ τὸ τέλος τοῦ δείπνου, ὁ γιούσμπασης ἀπῆλθε, μετ' ὀλίγον δὲ τὸ παράδειγμα τούτου ἐμιμήθησαν καὶ οἱ ἄλλοι ὑπάλληλοι, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀπῆλθον ὅλοι οἱ Τοῦρκοι. Περὶ τὸ μεσονύκτιον, εὗρισκοντο ἐντὸς τῆς οἰκίας μόνον οἱ Ἕλληνες, οἵτινες παρετήρησαν ὅτι ἡ οἰκία εἶχε περικυκλωθῆ ὑπὸ χωροφυλάκων. Οὗτοι δὲ εἰσελθόντες εἰς τὴν οἰκίαν συνέλαβον τοὺς ἐν αὐτῇ Ἕλληνας. Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν οἱ Τοῦρκοι ἀπέκλεισαν τὴν Ἑλληνικὴν συνοικίαν τῆς πόλεως καὶ συνέλαβον 500 Ἕλληνας ἡλικίας 20—35 ἐτῶν. Καίτοι δ' οἱ πλεῖστοι τῶν συλληφθέντων ἐπλήρωσαν περὶ τὰς 2.000 λίρας διὰ νὰ ἐλευθερωθῶσιν, ὠδηγήθησαν ὅλοι

ἐκτὸς τῆς πόλεως καὶ ἐθανατώθησαν κατὰ τὸν ἀγριώτερον τρόπον

Οἱ ἄλλοι κάτοικοι τῆς Μπάφρας, μαθόντες τὰ διατρέξαντα, ἐκρούβησαν, ἀλλὰ μόλις περὶ τοὺς 100 ἐξ αὐτῶν ἠδυνήθησαν νὰ σωθοῦν. Ὅλοι οἱ ἄλλοι συνελήφθησαν καί, ὀδηγηθέντες ἐκτὸς τῆς πόλεως, ἐθανατώθησαν. Οὕτω 2.000 ἄνθρωποι ἐσφάγησαν ἐντὸς 8 ἡμερῶν.

Ἐξ 700 ὀρφανῶν, περιουλλεγέντων εἰς τὴν περιφέρειαν Μπάφρας μετὰ τὴν ἀπαγωγὴν τοῦ 1917 καὶ φυλασσομένων εἰς τὸ ὀρφανοτροφεῖον Μπάφρας, 300 ἀπέθανον ἐκ πείνης.

Οἱ Τοῦρκοι διεμοιράσθησαν τὰς περιουσίας τῶν Χριστιανῶν, αἱ δ' ὠραιότεραι χριστιαναὶ γυναῖκες ἐκλείσθησαν εἰς τὰ χαρέμια. Ἄγνοεῖται δ' ἡ τύχη τῶν ἄλλων γυναικῶν καὶ τῶν παιδίων Μπάφρας.

Τὰ Δικαστήρια Ἀνεξαρτησίας. — Αἱ Θανατικαὶ ἐκτελέσεις.

Ἄλλ' ὥς νὰ μὴ ἦρκουν τὰ φοβερὰ ταῦτα μέσα τῆς γενικῆς τῶν Ποντίων ἐξολοθρεύσεως καὶ καταστροφῆς τῶν ἐγκριωτέρων εἰδικώτερον ἐκ τῶν Ἑλλήνων τοῦ Πόντου καὶ τῶν Κεντρικῶν ἐπαρχιῶν. Οὕτω δὲ συνεστάθησαν καὶ λειτουργοῦν τὰ λεγόμενα «Δικαστήρια Ἀνεξαρτησίας», τὰ ὅποια ἐκδίδουν σωρηδὸν τὰς ἐπισήμους διαταγὰς θανατώσεως τῶν ἐκλεκτοτέρων Ἑλλήνων.

Ἡ τουρκικὴ ἔφημερις «Ἐχάλη», δημοσιευομένη ἐν Σαμψοῦντι, ἀναφέρει εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 28 τῆς 18 Σεπτεμβρίου 1921 φύλλον αὐτῆς, ὅτι τὰ δικαστήρια τῆς ἀνεξαρτησίας κατεδίκασαν εἰς τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον τοὺς Ἑλληνας καθηγητὰς τοῦ Ἀμερικανικοῦ σχολείου Μερζιφούν, Θεοχαρίδην, Χαράλαμπον Γεωργίου, Ἀναστάσιον Συμεῶν. Ἐπίσης ἀπηγγονίσθησαν οἱ Λάζαρος Ἰω. Τέρζογλου, Παρ. Χατζηλάμπρου, Ἡλίας Σ. Τέρζογλου, Ἀναστ. Χορχόρογλου, Παν. Καράογλου, Στ. Δ. Ἐξικαλόσογλου, Θεόφιλος Βασιλειάδης, ὁ υἱὸς αὐτοῦ Φίλιππος, Ἰσαὰκ Α.

Τοκάτογλου, ὁ δεύτερος πάρεδρος τῆς Ἑλληνικῆς συνου-
κίας τῆς πόλεως Φάτζας Λεωνίδας.

Κατὰ τὴν τουρκικὴν ἑφημερίδα τῆς Σαμψοῦντος «Χι-
λάλ», ἀριθ. 134 τῆς 19 Σεπτεμβρίου 1921, τὰ δικαστήρια
τῆς ἀνεξαρτησίας κατεδίκασαν εἰς τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον
τοὺς ἑξῆς Ἑλληνας : Γεώργιον Παπαμάρκου, καθηγητὴν
τοῦ Ἑλληνικοῦ σχολείου Σαμψοῦντος, Κωνστ. Μηνᾶ, Σά-
βαν Πολυχρόνη, Χατζημανώλη Μπορίνογλου, Ἰωάννην
Ντελημηνᾶν, Στ. Ν. Δοδίκογλου, Ἡρακλῆν Δανιελόγλου,
Σπ. Γεωργίου, Ἀνέστην Κρέκογλου, Κωνστ. Ν. Ἰορδά-
νην, Ἐλευθέριον καὶ Ἀναστάσιον Κωνταντίνου, Εὐστά-
θιον Μιχαήλ, Χρῆστον Χατζόγλου, Φώτην Λαζάρου, Ἰω.
Χατζηδημητρίου, τὸν υἱὸν αὐτοῦ Φίλιππον, Ἰωσήφ Κων-
σταντίνου, Ἀνέστην Χάτζογλου, Εὐστάθιον Κωνσταντίνου,
Ἀθανάσιον Βλάσην, Ἀναστάσιον Θεοδόσην, Ἀνέστην
Μιχαήλ Πατίκογλου, Ἰωάννην Παναγιώτου, Χατζ. Σάββα,
Μανουήλ Χάτζογλου, Βερ. Σάββα, Χρῆστον Παύλου, Γ.
Σταύρου, Στυλιανόν, Σταῦρον Ἐλευθερίου, Θεόδ. Γεωρ-
γίου, Χρῆστον Ἡλία, Π. Παύλου, Κυριᾶκον Θεοδοσίου,
Γιοβᾶν Ἰωάννου, Λ. Κωνσταντίνου, Κυριᾶκον Λαζάρου,
Ἰω. Δημητρίου, Περικλῆν Παπαηλία, Βασ. Κυριάκου, Σάβ-
βαν Δήμου, Ἡλίαν Γεωργίου, Γ. Κωνσταντίνου, Γαβριήλ
Κυριάκου, Κυριᾶκον Ἰωάννου, Ἀναστ. Σάββα, Σάββαν
Κωνσταντίνου, Παῦλον Βασιλείου, Γεώργιον Οὐζούνην,
Σάββαν Ἰωακειμίδην, Εὐθύμιον Νικολάου, Χρῆστον
Ἀλαγγιόζογλου, Νικόλαον Ἀλαγγιόζογλου, Γεώρ. Σάββα,
Καρασάββαν, Βενιαμὴν Κολοτζῆ, Κεσσίσογλου, Χατζηλά-
ζαρον, Γαβριήλ Τοκάτογλου, τὸν υἱὸν αὐτοῦ, Κυριᾶκον
Συμεών, Θεόφιλον Κυριάκου, Σταῦρον Ἰορδάνου.

Κατὰ τὴν τουρκικὴν ἑφημερίδα «Μπουτζάκ», δημοσι-
ευομένην ἐν Ὁρδοῦ, ἀριθ. φύλλου 70 τῆς 19 Σεπτεμβρίου
1921, τὰ δικαστήρια τῆς ἀνεξαρτησίας κατεδίκασαν εἰς θά-
νατον τοὺς Ἑλληνας: Ἀναστ. Ἀσλίδην, Ἰορδάνην, Λαζα-
ράκη Μπατμανίδην, δικηγόρον, Χρῆστον Ἰωάννου.

Κατὰ τὴν τουρκικὴν ἑφημερίδα τῆς Σαμψοῦντος

«Σχαλί», ἀριθ. φύλλου 31 τῆς 25 Σεπτεμβρίου 1921 κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον οἱ ἑξῆς : Ἄρχιμανδρίτης Πλάτων Ν. Ἀἰβαζίδης, πρωτοσύγγελος τῆς Μητροπόλεως, Ἰορδάνης Καδέμογλου, ἀντιπρόσωπος τοῦ Μητροπολίτου ἐν Καβάκ, Ἄνδρ. Τσίνογλου γραμματεὺς τῆς Μητροπόλεως, Βασ. Παπαδόπουλος, ἰδιοκτῆτης τῆς ἔφημερίδος «Διογένους», Λαυρέντιος Κυρ. Ταστσιόγλου δικηγόρος καὶ δημοσιογράφος, Πάρις Ναμλάντζης, Χαρ. Γρηγοριάδης, Χρ. Χρυσάφης, Ἄδὰμ Ἀζουρμανίδης, Ἀναστ. Γκεδεκτσιόγλου, Ἡλίας Παναγιώτογλου, Πλουσίδης Ἰφαλίδης, Δημ. Παπάζογλου, Παῦλος Ραφαηλίδης, Μιλτ. Χατζησάββα (οἱ πέντε τελευταῖοι ἰατροί), Ἰω. Ἰορδανίδης δικηγόρος, Κωνστ. Κωνσταντινίδης, Παῦλος Παπαδόπουλος, διευθυντῆς τῆς Ὀθωμανικῆς Τραπεζῆς, Ἰω. Ἀνταβάλογλου καὶ οὐίός του Σοφοκλῆς, τραπεζίται, Γρ. Γρηγοριάδης, Ἀλέξ. Ἰχτιάραγλου, Θεαγένης Ἐνφιετζόγλου, οἱ ἀδελφοὶ Πλάτων καὶ Γεώργιος Χατζηγιάννη Γιελκεντζόγλου, Νικ. Τελόγλου, Περικλῆς Κουζουτζάκ, Ν. Ι. Νικολαΐδης, Ι. Μαυρίδης, οἱ ἀδελφοὶ Χατζηγιώργης καὶ Κωνσταντῖνος Ταινέκογλου, οἱ ἀδελφοὶ Ἐλευθέριος καὶ Θεόδωρος Τερζιμαμούλογλου, Γεώργιος Χαραλαμπίδης, Θεόδ. Ι. Ἀντωνιάδης, Γ. Καρπασερίμογλου, Κωνστ. Παπάζογλου, Σωκρ. Σκεντέρογλου, Γ. Θεμ. Πύρογλου, Κωνστ. Χατζηχαράλαμπος, Σταῦρος Κουγιουμτζόγλου, Χαρ. Παντελῆ, Γεώρ. Στ. Τσαούσογλου, Γεώρ. Σάββα, Τσαούσογλου, Λάζαρος Ἄρζογλου, οἱ ἀδελφοὶ Ἰω. καὶ Κυρ. Βουδούρογλου, Μουράτ, Ἐλευθ. Τσομπλεκτσόγλου, Ἀλέκος Ἐλευθ. Τσομπλεκτσόγλου, Μιλτιάδης Ἄν. Χατζησαββίδης, Γεώρ. Θεμ. Ἀντώνογλου, Θεμ. Σ. Κοκονιός, Δημ. Ἀλεξιάδης, Θεμ. Ευδέας, Μιχ. Ἀντώνογλου, Ἀνέστης Μελίδης, Ἀντ. Χατζηαντώνογλου, Θ. Δημητριάδης, Χρ. Χριστοφορίδης, Ἀλ. Ὀρδούλογλου (οἱ τρεῖς τελευταῖοι φαρμακοποιοί), Θεμ. Ἰορδανίδης γραμματεὺς τῆς Μητροπόλεως ἐν Μπάφρα, Παν. Λαζ. Ἀναστασιάδης, ταμίας τῆς Μητροπόλεως ἐν Σαμψοῦντι, Περ. Νικολαΐδης, Ἀλέκος Χαραλάμπους,

Χαρ. Καρακασόγλου, γραμματεὺς τῆς Μητροπόλεως, Παντελῆς Σαράφογλου, Παν. Κανδυλάφτης, Κωνστ. Θεοδώρου, Σπῦρος Δεμιρτζόγλου, Σάββας Ἀντώνογλου, Ἀντ. Ἀναστασιάδης, Χρῆστος Χατζηγιώργης.

Οἱ κάτωθι δὲ κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον καὶ δήμουν τῆς περιουσίας των : Ὁ Μητροπολίτης Ἀμασείας Γερμανός, Θεόδ. Ἀρζογλου, πρόην Βουλευτῆς, Γ. Βεκάρης, Συμεωνάκης Ἰχτιάρογλου, Παρ. Χατζηγιάννης Γιελκετζόγλου, Δημοσθ. Λαζαρίδης, Ἀχιλλεὺς Ἀτακίδης, Παῦλος Παυλίδης, Ἀλέξ. Πατσαλίδης, Θ. Μιχαηλίδης, Π. Πετρόπουλος, Ἐκτωρ Δεϊρμετζόγλου, Γ. Ζαχαρόπουλος, Γ. Τσαπράζογλου, Ἀθαν. Μπράβος, Παῦλος Δζάμζογλου, Ἡλίας Λαζαρίδης (οἱ τρεῖς τελευταῖοι ἰατροί).

Ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσις τῶν πλείστον ἐξ αὐτῶν ἐγένετο **ομαδικῶς** τὴν 8]21 Σεπτεμβρίου ἡμέραν Τετάρτην εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ἀμασείας, 72 δὲ μάρτυρες Ἕλληνες ὠδηγήθησαν ἠνωμένοι, ὅπως θυσιασθῶσιν εἰς τὸν βωμὸν τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος. Τὸ πρῶτον δὲ θῦμα τῆς πρωτοφανοῦς εἰς τὸν αἰῶνά μας θυσίας ταύτης ἦτο ὁ ἀρχιμανδρίτης Πλάτων, πρωτοσύγγελος τῆς Μητροπόλεως Σαμψοῦντος, εἰς γέρον, ὅστις ἐβάδισεν ἀγέρωχος εἰς τὸν τόπον τοῦ μαρτυρίου, ἀφοῦ προηγουμένως ἐκήρυξεν εἰς τοὺς ὁμοιοπαθεῖς ἀδελφοὺς τὸν λόγον τοῦ Ὑψίστου. Τοὺς ἐκρέμασαν κατὰ δεκάδα. Ἡ δὲ φοβερὰ αὐτὴ ἐκτέλεσις διήρκεσε μέχρι τῆς 10ης πρωῖνῆς ὥρας.

Ὁ καθηγητῆς Γ. Παπαμάρκου, ὁ διευθυντῆς τῆς Ὀθωμανικῆς Τραπεζῆς Παῦλος Παπαδόπουλος καὶ ὁ ἔμπορος Θεαγένης Ἐνφιετζόγλου, οἵτινες εἶχον ἀποθάνει ἐν τῇ φυλακῇ τὴν παραμονὴν τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως **ὠδηγήθησαν νεκροὶ** εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως διὰ νὰ κρεμασθῶσιν, ἔστω καὶ νεκροί !!!

Τὰ πτώματα τῶν νεκρῶν μετεκομίσθησαν διὰ κάρρων ἔξω τῆς πόλεως, ἐσυλήθησαν κυριολεκτικῶς, καὶ ἐρρίφθησαν εἰς μίαν τάφρον, ἣτις ἐπληρώθη δι' ἀκαθαρσιῶν. Ἐθραυσαν τὰς σιαγόνας τῶν θυμάτων διὰ νὰ ἀφαιρέσουν

τούς χρυσοῦς ὀδόντας. Τὴν δὲ ἐπομένην ἐπώλουν εἰς τὴν ἀγορὰν τὰ ἐνδύματα τῶν φονευθέντων, μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν ξυλίνων ποδῶν τοῦ φαρμακοποιοῦ Θεολ. Δημητρίου, τοὺς ὁποίους τοῦ εἶχε δωρήσει ὁ Ἐμβερ πασᾶς εἰς ἀμοιβὴν τῶν ὑπηρεσιῶν, ἃς εἶχε παράσχει ἄλλοτε εἰς τὸν ὀθωνικὸν στρατὸν ἐν Ἐρζερούμ.

Ἐν Ὄρδοῦ ἐκρεμάσθησαν οἱ Ἀβραάμ Τοκαλίδης καὶ Ἐλαμεινώνδας Γρηγοριάδης. Αἱ δύο δ' ἐκκλησίαι τῆς πόλεως ταύτης κατελήφθησαν ὑπὸ τῶν Τούρκων καὶ μετεβλήθησαν ὑπ' αὐτῶν εἰς φυλακὰς.

Ὁ ἐπίσκοπος Ζηλοῦ Εὐθύμιος, ὁ καβάσης τῆς Μητροπόλεως Παντ.Καλαπιτσῆς, ὁ υἱὸς αὐτοῦ Βασίλειος, καὶ ὁ ναυτικὸς πράκτωρ Ἄνδρ. Κολλάρος ἀπέθανον εἰς τὰς φυλακὰς.

Κατὰ τὴν τουρκικὴν ἑφημερίδα τῆς Τραπεζοῦντος «Ἴστικμπάλ», ἀριθ. φύλλου 425 τῆς 10 Ὀκτωβρίου 1921 κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον καὶ ἐκρεμάσθησαν οἱ ἑξῆς : Ματθαῖος Κοφίδης, πρόην βουλευτῆς Τραπεζοῦντος, Ἀλέξ. Ἀκριτίδης, Νικ. Καπετανίδης διευθυντῆς τῆς ἑφημερίδος «Ἐποχή», Γ. Κακουλίδης, Σπ. Σουμελῆς, γραμματεὺς τῆς Μητροπόλεως, Ἰορδ. Σουρμελῆς, Ἰ. Ἀτμοτσίδης, Ἰ. Σταθόπουλος, Ἄβρ. Τεκατλίδης, Ἐπαμ. Γρηγοριάδης.

Ἐπίσης κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον καὶ δήμευσιν τῆς περιουσίας των οἱ ἑξῆς : Ὁ Μητροπολίτης Τραπεζοῦντος Χρῦσανθος, ὁ Μητροπολίτης Κερασσοῦντος καὶ Χαλδαίας Λαυρέντιος, ὁ Μητροπολίτης Νικσάρ Πολύκαρπος, ὁ ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιδίας Ἰωακείμ, ὁ Κωνστ. Γ. Κωνσταντινίδης, Ἀριστοτέλης Νεόφυτος, Μιχαήλ Μαυρίδης, Πελ. Κιορίδης, Χαράλ. Ἐλευθεριάδης, Ἀριστ. Δεληκάρης, Κων. Ἰασωνίδης, Λεωνίδας Ἰασωνίδης, Λάζαρος Τεσπατσίδης, Ἀτματσίδης, Ν. Γ. Μιχαηλίδης, Γ. Καλογερόπουλος, Γ. Ἐλευθεριάδης, Θεόδωρος Ἐμιριτζά, Χαρ. Σιδηρόπουλος ἰατρός, Ἐπαμ. Σακεριάδης διευθυντῆς τῆς Ὀθωμανικῆς Τραπεζῆς, Θεμ. Πατσιάδης, Παῦλος Μακρίδης, Κωνστ. Παπαθεοδώρου, Μ. Γαληνῆς ἰατρός.

Κατὰ τὴν τουρκικὴν ἑφημερίδα τῆς Κωνσταντινουπόλεως «Τεφίδ-ι-ἔφκιαρ» (ἀριθ. 146 τῆς 4 Νοεμβρίου 1921), κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον καὶ ἐκρεμάσθησαν ἐν Τοκάτ οἱ ἑξῆς: Μ. Σταύρου, Ἰω. Κωνσταντίνου, Δ. Στυλιανοῦ, Λάζαρος Ἰορδάνου, Στ. Παναγιώτου, Κ. Χατζηθεοδώρου, Ἄν. Παυλίδης, Γρ. Χατζηγιάννης, Χατζηλευθεριάδης, Κ. Σαρηγιαννίδης.

Κατὰ νεωτέρας δὲ πληροφορίας, εἰς τοὺς ἐν Ἀμασεία ἀπαγχονισθέντας δέον νὰ προστεθῶσι καὶ οἱ ἑξῆς: Ἄλ. Νεόφυτος, Ἰω. Ἀσβεστόπουλος, Φελέκης, Ἀμανίδης, οἵτινες ἐφονεύθησαν ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν τοῦ Ὄσμαν Ἀγᾶ καθ' ὁδὸν ἐνῶ ὠδηγοῦντο ἀπὸ Ἀμασείας εἰς Σαμψοῦντα. Ἐπίσης ὁ Ἰω. Ἐλευθεριάδης ἐσφάγη καθ' ὁδὸν μετὰ τῶν ἀνωτέρω ἀναφερομένων προσώπων.

Νεώτεραι ἐπίσης πληροφορία περιγράφουσι τὴν ἀφάνταστον τραγικότητα τῆς τύχης τῶν Ἑλλήνων κατοίκων τῆς πόλεως Ἀλάτσαμ. Πρὸ μηνῶν οἱ Τοῦρκοι ἐφυλάκισαν ὅλους τοὺς ἄρρενας χριστιανοὺς τῆς πόλεως ταύτης, ὅσοι ἦγον ἡλικίαν ἀνωτέραν τῶν 12 ἐτῶν. Ὀλίγον δὲ βραδύτερον, ὠδηγήθησαν ἅπαντες οὗτοι ἐκτὸς τῆς πόλεως καὶ κατεσφάγησαν ὑπὸ τῶν Τούρκων.

Κατὰ μῆνα Ἰούνιον 1921 οἱ Τοῦρκοι συνέλαβον ἑπτὰ ἱερεῖς τῶν πόλεων Ἀλάτσαμ καὶ Μπάφρας, καὶ τῶν περιχώρων, ἀφοῦ δὲ τοὺς ἐβασάνισαν δημοσίᾳ, τοὺς ἐσταύρωσαν εἰς τὸ μέσον τῆς ἀγορᾶς τοῦ χωρίου Γκιόζκει.

Κατὰ μῆνα Σεπτέμβριον 1921 οἱ Τοῦρκοι ἐφυλάκισαν ὅλα τὰ παιδιά τῶν Χριστιανῶν τῆς Συνώπης, ἡλικίας 9—12 ἐτῶν, καὶ μετὰ μίαν ἑβδομάδα τὰ ἐξαπέστειλον πρὸς ἄγνωστον μέρος. Τὴν αὐτὴν δὲ τύχην ὑπέστησαν τὰ παιδιά τῆς αὐτῆς ἡλικίας τοῦ Γκεζὲ (Σαντζάκιον Συνώπης).

Τὸ ἐν Ἀθήναις κεντρικὸν Συμβούλιον τοῦ Πόντου ἀπέστειλε πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Σύλλογον Κοινωνίας Ἑθνῶν τὸ ὑπ' ἀριθ. 27 τῆς 13 Σεπτεμβρίου 1921 ἔγγραφον ἔχον ὡς ἑξῆς :

Κύριε Πρόεδρε,

Τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον τοῦ Πόντου, ἔχον ὑπ' ὄψιν τὸν φιλανθρωπικὸν σκοπὸν, ὃν ἐξυπηρετεῖ ὁ ὑφ' ὑμᾶς Σύλλογος, λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ περιγράψῃ δι' ὀλίγων τὴν ἐνεστῶσαν ἐν Πόντῳ κατάστασιν τῶν ὁμογενῶν πληθυσμῶν, δίδον οὕτω σαφῆ εἰκόνα τῶν διωγμῶν καὶ τῶν ἀνηκούστων καὶ ἀπεριγράπτων κακώσεων, εἰς ἃς ὑποβάλλονται οἱ Ἕλληνες τῆς Ἑλληνικωτάτης ἐκείνης γῆς.

Θεωροῦμεν περιττὸν νὰ ἐνδιατρίψωμεν εἰς τὰ πρὸ τῆς ἀνακωχῆς γεγονότα, διότι ταῦτα ἔχουσιν ἤδη ἐκτενῶς ἐκτεθῆ εἰς τοὺς δύο τόμους τῆς Μαύρης Βίβλου οὓς ἐδημοσίευσε τὸ Οἰκουμενικὸν ἡμῶν Πατριαρχεῖον.

Δὲν ἦτο ὑπερβολή, ἂν ἐτονίζετο ὅτι ὁ Ἑλληνισμὸς τοῦ Πόντου ὑπέστη ἀσυγκρίτως πολλὰ περισσότερα καὶ κατεδιώχθη πολὺ ἀγριώτερον ἀπὸ τῆς ἀνακωχῆς καὶ ἐντεῦθεν παρὰ ἐπὶ τοῦ παγκοσμίου Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου, ὅποτε ἡ χώρα ἡμῶν ἦτο τελείως ἀποκεκλεισμένη ἀπὸ τῶν συμμαχικῶν Δυνάμεων.

Τὸ συστηματικὸν πρόγραμμα τῆς ἐξοντώσεως ἐφηροσόθη ἐπὶ τῶν πόλεων τῆς παραλίας : Ρίζαιον, Σούρμαινα, Τραπεζοῦς, Πλάτανα, Τρίπολις, Κερασοῦς, Πουλαντζάκη, Ὀρδοῦ, Φάτσα, Οἰνόη, Ἀμισός, Πάφρα, Σινώπη, Ἰνέπολις. Ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ δὲ ἐφ' ὅλης τῆς ὑπαίθρου χώρας καὶ εἰδικώτερον εἰς τὴν περιφέρειαν *Τραπεζοῦντος, Σουρμαίνων, Ριζαίου* αἱ ἀρχαὶ ἐξετόπισαν κατὰ μῆνα Ἰούλιον 1921 ὅλον σχεδὸν τὸν ἄρρενα πληθυσμὸν ἀπὸ 15 μεχρι τοῦ 60οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας καὶ ἀπέστειλαν αὐτὸν εἰς Ἑρζερούμ.

Καθ' ὁδὸν πλείστους ἐξηφάνισαν.

Εἰς τὴν περιφέρειαν *Τριπόλεως-Κερασοῦντος-Πουλαντζάκης-Ὀρδοῦς*, ὁ γνωστὸς καὶ διαβόητος διὰ τὴν ἀγριότητα, σατοράπης καὶ ἀπόλυτος κυριάρχης ὅλου τοῦ Πόντου Ὀσμὰν Ἀγᾶς, ἀφοῦ ἐδολοφόνησε πλείστους ἐκ τῶν προκρίτων καὶ ἐσφετερίσθη τὰς περιουσίας αὐτῶν, τὸν μὲν ἄρρενα πληθυσμὸν ἅπαντα κατὰ μῆνα Ἰούλιον 1921 ἐξετόπισεν εἰς Χαρπούτ, Μαμουρὲτ Οὐλ-Ἀζίζ καὶ Ἀλπιστάν, τὰς δὲ ὠραίας γυναῖκας καὶ παρθένους διενεμήθη μετὰ τῶν ὀπαδῶν αὐτοῦ, καὶ ἐκ τούτων ἄλλαι μὲν ἐρρίφθησαν εἰς τὰ χαρέμια καὶ ἄλλαι ἐσύρθησαν εἰς τὰ ὄρη ὑπὸ τῶν τσετέδων. Τὰ ἐναπομείναντα γυναικόπαιδα ἀφοῦ ἐστερήθησαν τῶν προστατῶν αὐτῶν

καὶ ὅλης τῆς περιουσίας των, ὑφίστανται τὸν ἐκ τῶν ἀσθενειῶν, ἀσιτείας καὶ πείνης μαρτυρικὸν θάνατον.

Οὕτως ἐν Τριπόλει ἐκ τῶν 2500 Ἑλλήνων ἀπέμειναν μόνον 200 γυναικόπαιδα. Ἐν Κερασοῦντι ἐκ τῶν 14,000 Ἑλλήνων ἀπέμειναν μόνον 4,000 γυναικόπαιδα, λιμοκτονοῦντα καὶ καταδικασμένα εἰς βέβαιον θάνατον. Εἰς τὴν περιφέρειαν *Φάτσας καὶ Οἰνόης* ἐπέδραμον καὶ κατὰ μῆνα Ἰούλιον τὰ ὄργανα τοῦ Ὄσμαν Ἀγᾶ καὶ ἀφοῦ ἐξετόπησαν ἅπαντα τὸν ἑλληνικὸν πληθυσμὸν ἀτιμάσαντα τὰς γυναῖκας καὶ τὰς παρθένους, διήρπασαν τὴν κινήτην καὶ ἀκίνητον περιουσίαν των, στερήσαντες αὐτοὺς τῶν πάντων. Οἱ μάρτυρες οὗτοι Ἕλληνες εἶνε βεβαίως καταδικασμένοι ἐκ τῶν προτέρων εἰς θάνατον, ἀφοῦ εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ φθάσωσιν μέχρι Χαρπούτ. Εἰς τὴν περιφέρειαν *Ἀμισοῦ-Πάφρας* ἡ ἐξόντωσις ἐγένετο συστηματικωτέρα καὶ ἀγριωτέρα. Ὁ μετατοπισμὸς τῶν ἀρρένων τῶν περιφερειῶν τούτων ἐγένετο τμηματικῶς εἰς 5 συνοδείας. Ἡ πρώτη καὶ δευτέρα κατὰ μῆνα Μάρτιον ἀποτελοῦντο ἡ μὲν μία ἐκ 2000 ἀνδρῶν καὶ ἡ ἕτερα ἐκ 1900. Ἡ τρίτη κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον ἐκ 2000 ἀνδρῶν. Ἡ τετάρτη καὶ πέμπτη κατὰ μῆνα Μαΐον—Ἰούλιον ἐκ 560 ἡ μία καὶ 620 ἡ ἄλλη.

Πλησίον τῆς πολίχνης Καβάκ, ἣτις ἀπέχει 8 ὥρας τῆς Ἀμισοῦ, ἐνῶ οἱ ἀπελαθέντες Ἕλληνες κατήρχοντο μίαν κλιτύν, τὰ συνοδεύοντα αὐτοὺς ὄργανα τῆς ἐξουσίας ἤρχισαν σφοδρὸν πῦρ ἐναντίον των οὕτως ὥστε ἐκ μὲν τῆς πρώτης συνόδειας ἐφονεύθησαν 530 καὶ τῆς τρίτης 660. Τῶν ἄλλων συνοδειῶν αἱ ἀπώλειαι ἀγνοοῦνται. Οἱ ἐπιζήσαντες κακὴν κακῶς, ἀφοῦ ἀπεγυμνώθησαν τῶν χρημάτων, κοσμημάτων καὶ αὐτῶν τῶν ἐνδυμάτων των ἐστάλησαν, κατατροχόμενοι καθ' ὁδὸν ὑπὸ τῆς πείνης, τῆς δειψῆς καὶ τῶν πολλαπλῶν κακουχιῶν, εἰς Σεβάστειαν, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Μαλάτειαν, Χαρμούτ, Μαμουρετ Οὐλ-Ἀζίζ καὶ Ἀλπιστάν.

Ἄπαντα τὰ χωρία πέριξ τῆς Σαμφοῦντος ἐπυροπολήθησαν, ἐκ τῶν γυναικοπαίδων δὲ τὰ πλεῖστα ἐξοντώθησαν καὶ ἄλλα ἐστάλησαν εἰς τὸ ἐσωτερικόν. Ἐκ τούτων μία συνοδεία ἐκ 5000 διῆλθεν ἐκ Σεβαστείας, τῆς ὁποίας ὅμως παντελῶς ἀγνοεῖται ἡ τύχη.

Ἐν Πάφρα ἀφοῦ ἐφορολόγησαν τὸν ἄρρενα πληθυσμὸν ἀπὸ 50—300 λίρας ἕκαστον, μετὰ ταῦτα τὸν ἐξετόπισαν, καὶ οὐχὶ μακρὰν τῆς πόλεως ἐντὸς 3 ἡμερῶν ἐφονεύθησαν περὶ τοὺς 2000. Οὕτως ἐναπέμειναν ἐν τῇ αἰθούσῃ καὶ πλουσία ταύτῃ πόλει τοῦ Πόντου μόνον περὶ τοὺς 700 ἄρρενας, ἔχοντες ἡλικίαν ἄνω τῶν 70 καὶ κάτω τῶν 10 ἐτῶν. Μετὰ τὴν ἐξόντωσιν τὰ ὄργανα τῆς ἐξουσίας καὶ οἱ κάτοικοι ἐλεηλάτησαν τὰς οἰκίας καὶ τὰ καταστήματα. Ἡ διαρπαγὴ διήρκεσεν ἐπὶ ὀλοκλήρους ἡμέρας. Κατόπιν ταύτης οἱ ἐναπολειφθέντες στεροῦνται καὶ τῆς παραμικροτέρας ἐλπίδος ζωῆς.

Τὰ Ἑλληνικὰ χωρία τῆς περιφερείας Μερζιφοῦντος καὶ Κάβζας διήλθον διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου.

Οἱ Τοῦρκοι ὅλων τῶν περιφερειῶν τούτων ἠτίμασαν τὰς γυναῖκας καὶ τὰς παρθένους, μέγαν δὲ ἀριθμόν, οἱ στρατιῶται καὶ οἱ τσετέδες ἀπήγαγον εἰς τὰ ὄρη. Πολλαί, μὴ θέλουσαι νὰ ὑποστῶσι τὴν ἀτίμωσιν, ηὔτοκτόνησαν, ἀπαγχονηθεῖσαι. Πολλοὶ δὲ γονεῖς, μὴ ἀνεχόμενοι νὰ ἴδωσι τὰς θυγατέρας καὶ τὰ τέκνα των εἰς χεῖρας τῶν Τούρκων, ἐφόνευσαν αὐτά.

Ταῦτα ἐν ὀλίγοις, κύριε Πρόεδρε, καὶ ἐν ἀμυδρᾷ σκιαγραφία τὰ δεινοπαθήματα τοῦ πολυπαθοῦς Πόντου.

Τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον τοῦ Πόντου ἐνώπιον τῆς τραγικῆς ταύτης εἰκόνας τῆς πατρίδος του εὕρισκόμενον, μὲ πόνον ψυχῆς καὶ ὀδύνης ἀπεριγράπτου, ποιεῖται θερμὴν ἔκκλησιν εἰς τα φιλόανθρωπα ὑμῶν αἰσθήματα καὶ δι' ὑμῶν εἰς τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν καὶ εἰς ὅλα τὰ φιλόανθρωπα Σωματεῖα τῆς Εὐρώπης, ὅπως προσέλθωσιν ἀρωγοὶ καὶ σώσωσιν ἐκ βεβαίου θανάτου τὸν ἐκ τῆς μαχαίρας τοῦ προαιωνίου τυράννου καὶ τὸν ἐκ τῆς πείνης ἐπαπειλούμενον μάρτυρα Πόντιον Ἑλληνισμόν.

Βέβαιοι, κύριε Πρόεδρε, ὅτι ὁ πόνος ὁ τόσον μεγάλος, εἶναι πόνος κοινός, καὶ ὅτι θὰ πράξετε πᾶν ὅ,τι ἀνθρωπίνως εἶναι δυνατὸν πρὸς σωτηρίαν τῶν κοινῶν ἀδελφῶν, διατελοῦμεν μετὰ βαθυτάτου πρὸς ὑμᾶς σεβασμοῦ.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος

Α. Σ. ΝΕΟΦΥΤΟΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

(Ὑπογραφή)